

radomir mićunović

O NEGDANJOJ LJUBAVI

O NEGDANJOJ LJUBAVI

Pradavna slika u isteklom krljušti se oku. Zaman talase nevidljive vracam. Nežna ruka nemilice steže. Uz vrat se penju vreže svele.

Pradavna slika, riba oštih peraja. Vid mi šiba, spokoj muči. Četinarska igla rubi pamćenje. I poslednja kap se gasi u eustahijevoj trubi.

Pradavna slika, anafema dečastva. Dragi kamen iz Rastoka. Mračni odsjaj hrizantema. Rasipništvo pržine na izigranim obalama.

Pradavna slika, grešni plod lešnika. Pozne krstače na obzorju. Mrtva usta, živa rana.

O IMANJIMA

Imadoh
neizrecivost prigušenih lampi. Bistru, tešku vodu u prsima. Sluzokožu među žalfijama. Najezdu pomame i skrušenosti. Iskidanu čipku neke davne tavnje muzike.

Imadoh
grad večernji, keltski. Okeansku fišinu svoje majke. Vrtove puneinja i zverinja. Munje zatvorene u san. Kleto srebro srpskih manastira. Vatru upredenu dlanovima. Oružje nalik bosioku. Svitlu puževa u gori.

Imadoh
lađu niz vreme otisnutu. Divlje, čudesne predele Čemernika. Pod rečima zaugljeno bilje. U jezeru jato nagorkinja. Riznice skrite, glasove nerazmrsive. Pa zgubih.

O LOZOVIKU

Selo iza pameti. Nešto glibnih zvezda. Nešto smole rasečenim licem. Nešto tereta na duši.

Selo polustvarno i nedohodno. U njemu ni rogač. Samo rdava loza i konoplja. Noć se u njemu ponaša kao usedelica. Fosfore mrtvacu umotani u čistu pluhu zaborava. Na visovima, umesto meseca.

Selo koje kruži oko moje glave. Lozovička mi crkva zvonikom teme probada.

Prizivam li to davne glasove ili stoletno ćutim rane detinje i zidni sat iz napuštene kuće?

Još se igram prstenjem izbledele devojke. Spuštam ga u krvne sudove. Žežem čelom. Još se igram nekadašnjostima i zarazom. Sa prstom na ustima.

O UMIRU

Da sam juče umro, danas ne bih bio živ. Jedna žena bi pozimzelenila od bola. Ni najčistiji snegovi joj ništa ne bi mogli.

Da sam juče umro, krtice bi se slepački radovale što sam se spustio tako nisko. Bog bi kišu, vlaga bi mi u oči koje su tako dugo bile suve i pored svega. Lišće bi mi ponad čela. Kao za života.

Da sam juče umro, pesma bi se ova odmetnula u ajduke. U šumu moždanu bi, u noć bi. Opakostila bi se, onemuštala. Manastirsko zvono bi mi odmenilo glavu vo vjeki vjekov. Nesvesni anđeli brisali bi prah sa okarina. Da sam juče umro.

O DROBNJACIMA

Grunuše drobnjaci niz đavolji do, u žitorode. Sa teškom maglog pod vedama i naramcima ljubomore pod užeglim kožusima. Noseći u mešinama nostalgiju i med od jagorčevine, praćeni ugarcima i kreštalicama, sa koštretnim uspomenama pod klobukom.

Ošamućiše ih nezname pitomine. Uzbudeni vazdušnim pustinjama i nemanjem žena pred vratnicama, vlažili su bagremare i trgali konope, ispaljujući mutne krike pod tuđim nebesima.

Najzad shvatiše da svet se ruga njihovim silnim porocima i vrtiše se u svoj do.

U žitorodu isklasaše, zatim, nova jutra. I poteče reka velika kao bra-maputra.

O GUJAMA I SVETILJKAMA

Podmukla svetlost u kožnim zavesama.

Iz presnog sna raste noćno teme. Mučno se dalek jecaj množi. Zlatni noži jezde prkosnom rudinom. Mudrost kopni pred putenim obeležjima. Zbijene senke dime se u procepu. Negde sviraju vilenjaci, ogrnuti smrekom, izgovarajući njeno ime u nekom neshvatljivom zanosu. Ružaju zaboravljene reči u kutu puste odaje. Pružaju se, i lome, maštovite grane. Palacaju misli, gasnu ramena.

Glava obrasla u kukutu.

Požar i mraz kidaju nebesnu nit, mrse štivo prirode.

Svetiljka prineta licu kao špilji. Nepogoda uhvaćena u magnovenju. Rumen uteklih voda, grumen iluzije. Guje u zglobovima, krstima, jabučici. Među prstima, u snu i zbilji. Zubi trujnim ispunjeni sokom, bleštave im zene. Guje, zelene, iz krša, skotne. Gnezdo im u podu, duboko.

Nikako da odu.